

Otfried Preussler
**LOUPEŽNÍK
ŽUŘIVOUS**

*Tuto knihu věnuji
svým třem dcerám – Renate, Regine a Susanne –
a všem dětem, které rády chodí do loutkového divadla.*

Stanislav Juhaňák – TRITON

Otfried Preussler
LOUPEŽNÍK ZUŘIVOUS

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Otfried Preussler
© 1973 by Thienemann in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2020
Translation © Viola Somogyi, 2020
Illustrations and cover © Sofie Helfert, 2020
Cover design © Markéta Vydrová, 2020

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-793-5

Kašpárkova babička seděla jednoho krásného dne na lavičce před svým domečkem na sluníčku a mlela v mlýnku kávu. Kašpárek a jeho kamarád Jozífek jí věnovali k narozeninám zbrusu nový mlýnek, který sami vynalezli. Když se zatočilo klikou, začal hrát „V máji všechno zase kvete“, což byla babiččina nejoblíbenější písnička.

Od té doby, co babička měla tenhle nový mlýnek, ji mletí kávy tak neuvěřitelně bavilo, že pila dvakrát víc kafička než předtím.

I dnes už mlýnek naplnila podruhé, právě chtěla znovu začít točit klikou. Najednou to ale v křoví na zahrádce zaharašilo a zapraskalo a ozval se hrubý hlas: „Dejte to sem!“

Babička udiveně zvedla hlavu a posunula si na nose skřípec.

Před ní stál neznámý muž s rozcuchaným černým plnovousem a nosem jako strašlivý orlí zoban. Na hlavě měl neforemný klobouk s širokou

krempou, ze kterého trčelo zohýbané péro, a v pravé ruce svíral pistoli. Levicí ukazoval na babiččin mlýnek na kávu.

„Dejte to sem, říkám!“

Babička se však vystrašit nenechala.

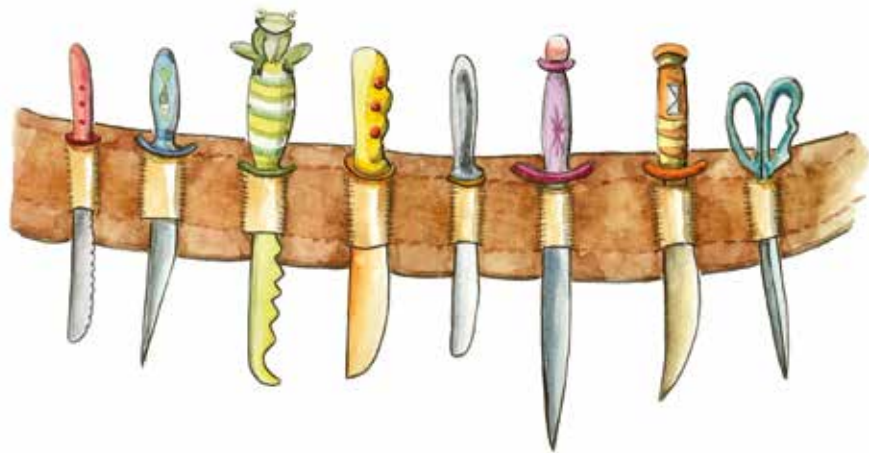
„No dovolte!“ zvolala rozhořčeně. „Jak jste se sem vůbec dostal – a co vás to napadá, takhle na mě hulákat? Co jste vůbec zač?“

Neznámý se rozchechtal, až se mu rozkymácelo péro na hučce.

„Copak vy vůbec nečtete noviny, babičko? Jen se pořádně zamyslete!“

Babička si až teď všimla, že muž má za širokým koženým opaskem zastrčenou šavli a sedm nožů. Zbledla a vyděšeně se zeptala: „Copak vy jste – loupežník Zuřivous?“

„To si pište, že jsem!“ odpověděl muž se sedmi noži. „A netvařte se tak, nemám to rád. Okamžitě mi dejte ten mlýnek!“

„Vždyť vám vůbec nepatří!“

„Třesky plesky!“ vykřikl Zuřivous. „Račte laskavě udělat, co po vás požaduji! Než napočítám do tří...“

A pozvedl pistoli.

„Prosím ne!“ zvolala babička. „Mlýnek na kávu mi vzít nesmíte! Dostala jsem ho k narozeninám. Když zatočíte klikou, začne hrát moji nejmilejší písničku.“

„Právě proto!“ zavrčel loupežník Zuřivous. „Chci taky takovýhle mlýnek, který hraje písničku, když se zatočí klikou. Tak už mi ho dejte!“

Babička si zhluboka povzdychla a mlýnek mu podala. Co jiného taky mohla dělat?

V novinách den co den psali, jaký je tenhle Zuřivous neuvěřitelně zlý člověk. Lidé se ho báli jako čert kříže, dokonce i pan strážmistr Funidlo, a to byl od policie.

„To to trvalo!“

Zuřivous se spokojeně ušklíbl a babiččin mlýnek vzápětí zmizel v jeho pytli. Pak přimhouřil levé oko, pravým si změřil babičku a pravil: „Tak – a teď dávejte dobrý pozor! Zůstanete sedět na lavičce a ani se nehnete. A budete přitom potichu počítat do devíti set devadesáti devíti.“

„Proč?“ divila se babička.

„Proto!“ odsekl Zuřivous. „Až napočítáte do devíti set devadesáti devíti, můžete pro mě za mě zavolat o pomoc. Ale ani o vteřinku dřív, zapište si to za uši! Nebo vám ukážu, zač je toho loket! Jasný?“

„Jasný,“ zablekotala babička.

Loupežník Zuřivous jí ještě na rozloučenou podržel podnosem pistolí. Pak se přehoupl přes plot zahrádky a byl pryč.

Kašpárkova babička seděla na lavičce před domečkem bledá jako smrt a celá se třásla. Loupežník byl pryč – a mlýnek taky!

Trvalo dost dlouho, než se vůbec dokázala pustit do počítání.

„Jedna, dvě, tři, čtyři...“ Ani moc pomalu, ani moc rychle.

Ale byla z toho všeho tak rozčilená, že se občas přepočítala, takže musela nejméně desetkrát začít znovu od začátku.

A když konečně dopočetala do devíti set devadesáti devíti, začala hlasitě volat o pomoc.

Kašpárek a jeho kamarád Jozífek byli právě nakoupit v pekárně: pytlík mouky, kousek kvasnic a dvě libry cukru. Teď měli v plánu zajít ještě do mlékárny pro sladkou smetanu. Nazítří byla totiž neděle, a to babička dělávala švestkový koláč se šlehačkou. Kašpárek a Jozífek se na něj vždycky těšili celý týden.

„Víš ty co?“ napadlo Kašpárka. „Já bych ze všeho nejradši byl císařem konstantinopolským!“

„Proč?“ podivil se Jozífek.

„Protože bych si každický den mohl pochutnávat na švestkovém koláči se šlehačkou!“

„Copak císař konstantinopolský baští každý den švestkové koláče se šlehačkou?“ podivil se Jozífek.

Kašpárek pokrčil rameny.

„To nevím. Ale kdybych byl císařem konstantinopolským já, tak bych je baštil docela určitě!“

„Já taky!“ vzdychl Jozífek.

„Ty taky?“ vykulil oči Kašpárek. „Obávám se, že to by nešlo!“

„Proč ne?“

„Protože císař konstantinopolský je jen jeden, ne dva! A kdybych byl císařem konstantinopolským já, tak nemůžeš být císařem konstantinopolským i ty. To přece chápeš, ne?“

„Hm,“ zahučel Jozífek, „tak bychom se prostě střídali. Týden ty – a týden já!“

„To není špatný nápad,“ usmál se Kašpárek. „To vůbec není špatný nápad!“ V tu chvíli ale uslyšeli, že v dálce někdo volá o pomoc.

„Slyšíš to?“ vyhrkl Jozífek vyděšeně. „Není to babiččin hlas?“

„Ano, je to babička!“ přikývl Kašpárek. „Snad se jí něco nestalo?“

„Já nevím – možná nějaká nehoda?“

„Rychle, poběžíme se tam podívat!“

Kašpárek a Jozífek se úprkem rozběhli k domovu. U branky do babiččiny zahrádky se málem srazili se strážmistrem Funidlem. I on se sem přihnal, protože zaslechl volání o pomoc.

„Nemůžete dávat pozor?“ obořil se na ně. „Bráníte mi ve vykonávání mých povinností, což je trestné!“

Dlouhými kroky se pustil za Kašpárkem a Jozífkem. V zahradě našli na trávníku před lavičkou ležet babičku. Byla tam natažená jako prkno.

„Je na tom špatně?“ zeptal se Jozífek a zakryl si oběma rukama oči.

„Ne,“ odpověděl Kašpárek, „myslím, že jen omdlela.“

Opatrně babičku zvedli a přenesli ji do světnice na pohovku.

Kašpárek jí pokropil obličej a ruce studenou vodou a babička se probudila.

„Jen si představte, co se mi stalo!“ řekla.

„Co?“ vyhrkli Kašpárek a Jozífek.

„Byla jsem oloupena!“

„Co to slyším!“ přerušil ji strážmistr Funidlo. „Vás někdo oloupil? A kdo?“

„Loupežník Zuřivous!“

„Momentíček, to musím zaprotokolovat!“

Strážmistr rychle našel tužku a vylovil notes.

„A teď mi, babičko, všechno pěkně popořadě povězte! Ale držte se co nejvíc pravdy, mluvte zřetelně a ne moc rychle, abych si všechno mohl zapsat. – A vy dva,“ obrátil se strážmistr ke Kašpárkovi a Jozífkovi, „budete potichu jako myšky, dokud všechno nezaprotokolujeme, protože se jedná o úřední postup. Je vám to jasné?“

Babička mu tedy pověděla všechno, co věděla, a strážmistr Funidlo si to s důležitým výrazem zapsal do notesu.

„Jestlipak dostanu zpátky svůj krásný nový mlýnek na kávu?“ zeptala se babička, když strážmistr konečně dopsal a zaklapl notes.

„Pochopitelně,“ přikývl Funidlo.

„A jak dlouho to bude trvat?“

„Inu, těžko říct. Nejdřív musíme samozřejmě loupežníka Zuřivouse chytit. Zatím ani nevíme, kde se ukrývá. Ten chlap neví, kdy přestat. Už dva a půl roku vodí policii za nos. Ale i jemu se jednoho krásného dne dostaneme na kobytku! V neposlední řadě, jak doufáme, s vydatným přispěním obyvatelstva.“

„S vydatným – cože?“ nechápal Kašpárek.

Strážmistr Funidlo na něj káravě pohlédl.

„Ty jsi mi nějaký nedoslýchavý, Kašpárku! Říkal jsem, že s vy-dat-ným při-spě-ním o-by-va-tel-stva!“

„A co to znamená?“

„To znamená, že by nám lidé měli pomoci toho chlapíka vystopovat!“

„Aha!“ přikývl Kašpárek. „A pomohlo by policii, kdyby ho někdo chytil?“

„To by bylo pochopitelně úplně nejlepší,“ ujistil ho strážmistr Funidlo a pohladil si knír. „Jak to ale myslíš? Kdo by se odvážil pustit do tak nebezpečného dobrodružství?“

„My dva!“ vyhrkl Kašpárek. „Jozífek a já! – Pomůžeš mi, Jozífku?“

„Jasně!“ přikývl Jozífek. „Policii se musí pomáhat! My loupežníka Zuřivouse chytíme.“